

О. ХЕНРИ
ПРЕДВЕСТИКЪТ НА
ПРОЛЕТТА

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1977

chitanka.info

Далеч преди тъпият селяндур да е усетил полъха на пролетта, гражданинът вече знае, че тревистозелената богиня се е възкачила отново на трона си. Обграден от каменни стени, той сяда да закуси, разгръща сутрешния вестник и вижда, че журналистиката е изпреварила календара. Защото ако някога вестители на пролетта бяха нашите най-деликатни чувства, сега тяхната дейност е поета от агенция Асошиейтед Прес.

Чуруликането на първата червеношийка в Хакънсак, раздвижването на мъзгата в бенингтънските кленове, мъхестите реси на върбите по Главната улица на Сиракюз, първата песен на синигера, лебедовата песен на лонгайлъндските миди, първият ураган в Сент Луис, песимистичните прогнози за прасковената реколта в Помптън (щат Ню Джързи), редовното посещение на питомната дива гъска със счупения крак при езерцето край гара Билджуотър, коварният опит на Аптечния тръст да вдигне цените на хинина, разобличен в камарата на представителите от депутатата Джиикс, първата ударена от гръм топола, под която, разбира се, са се били укрили излетници, останали като по чудо живи, отприщването на ледохода по река Альгейни, теменужката, открита сред мъха от нашия кореспондент в Раунд Корнърс — това са то първите признаци за пробуждането на природата, които телеграфът донася в интелигентния град, докато фермерът, гледайки унилите си ниви, не вижда друго освен зима.

Ала това са само външни белези. Истинският предвестник на пролетта е сърцето човешко. Само когато Дафнис започне да търси своята Хлоя, а Майк — своята Маги, само тогава можем да приемем, че пролетта е дошла и че вестникарското съобщение за петфутовата гърмяща змия, убита в пасбището на фермера Петигрю, не е измислица.

Първата теменужка още не бе цъфнала, когато господин Питърс, господин Рагздейл и господин Кид седяха на една пейка в Юниън Скуеър и кроеха заговор. Господин Питърс беше д'Артанян в това трио от безделници. Той бе най-мърлявото, най-ленивото, най-калното петно на фона на зелените пейки в парка. Но в момента играеше най-важната роля.

Господин Питърс имаше жена. Досега това обстоятелство не бе оказвало влияние върху отношенията на Питърс с Рагзи и Кид. Но днес то особено привличаше вниманието им. Избягнали брачните

окови, приятелите на господин Питърс му се присмиваха понякога за това, че се е осмелил да се впусне в подобно опасно плаване. Но сега, едва сега те се видяха принудени да признаят, че той или е бил надарен с изключителна прозорливост, или просто е галеник на Съдбата.

Обяснението е в това, че госпожа Питърс имаше един долар. Цял долар, истински, напълно валиден за плащане на мита, данъци и всякакви вземания. Как да се доберат до този долар? Това бе въпросът, който обсъждаха тримата муфта-мускетари.

— Откъде знаеш, че е цял един долар? — попита Рагзи, у когото тази огромна сума будеше неверие.

— Огнярят е видял, като са ѝ го дали. Вчера тя ходи да пере някъде. И какво ми даде за закуска? Кора хляб и чашка кафе. А стиска долара.

— Женска работа! — каза Рагзи.

— Вижте бе, я да земем да я хванем, да затъкнем устата ѝ с кърпа и да свием долара — предложи мрачно Кид. — Какво, от една женска ли се плашите?

— Ще вземе да се разписка и ще загазиме — възрази Рагзи. — Да млатиш жена, когато наоколо е пълно с народ — това не е работа.

— Господа — каза строго Питърс през рижавата четина около устата, — не забравяйте, че става дума за моята жена. Всеки, който посяга на жена освен ако...

— Магайър вече окачи табелката, че бира има — каза многозначително Рагзи. — Да имахме един долар, щяхме...

— По-спокойно! — каза господин Питърс, облизвайки се. — Така или иначе, трябва да пипнем този долар, момчета. Кое е на жената, то е и на мъжа ѝ. Така ли е? Тогава оставете на мене тая работа. Аз ще ида да го взема. А вие ме чакайте тука.

— Аз така знам — гостирай ѝ един и ще каже и майчиното си мляко — рече Кил.

— Жена не се бие — каза поучително Питърс. — Виж, да я стиснеш лекичко за гушата — то е друго. Хем и не остават следи. Чакайте ме, момчета. Ще взема тоя долар, та каквото ще да става.

Питърс живееше на най-горния етаж в една къща между Второ авеню и реката, където държеше стая към двора, толкова тъмна и мрачна, че хазяинът се червеше, когато вземаше наема. Госпожа Питърс работеше по хорските къщи — кога пране ще опере, кога пода

ще измие. А господин Питърс не бе омърсил ръцете си с работа цели пет години. Но въпреки всичко те се държаха един за друг, свързани здраво от немотията и от омразата помежду си, или с други думи, от навика. Навикът, тази сила, която не позволява на земята да се разлети на парчета, макар че между другото има и някаква глупава теория за гравитацията.

Госпожа Питърс бе разположила огромното си туловище на по-сигурния от двата стола и през единствения прозорец съзерцаваше с неподвижен поглед неизмазания калкан отсреща. Очите ѝ бяха зачервени и мокри. Цялата покъщнина би могла да се изнесе на ръчна количка, но никой количкар не би я натоварил, дори да му я подаряха.

Вратата се отвори и влезе господин Питърс. Очите му на фокстериер проблясваха лакомо. Жена му веднага забеляза това, но го изтълкува погрешно като глад, а не като жажда.

— До довечера няма да ти дам нито троха — каза тя и пак се обърна към прозореца. — И се махай с тая морда на гладно куче.

Господин Питърс премери на око разстоянието между себе си и нея. Ако действа светкавично, може би ще успее да се хвърли върху нея, да я повали на земята и да приложи удушваческата тактика, с която се беше похвалил пред приятелите си. Да, това наистина беше само хвалба и нищо повече; защото никога досега той не бе дръзвал да прибегне до насилие срещу нея. Но мисълта за приятната, студена бира му вдъхваше смелост и той бе почти готов да се откаже от собствените си сентенции за държането на един кавалер към жената. Обаче с присъщата на безделника любов към по-артистични и по-неуморителни методи той предпочете дипломатическото изкуство, като избра за начало най-силния коз — позицията на човек, който не се съмнява в успеха си.

— Ти имаш един долар — каза той извисоко и внушително, с какъвто тон говори човек, когато запалва скъпа пура (ако я има).

— Да — каза госпожа Питърс, извади банкнотата от пазвата си и я размаха предизвикателно.

— Предложиха ми работа в... един магазин за чай — каза господин Питърс. — Постъпвам от утре. Само че ще трябва да си купя нови...

— Лъжеш! — отсече госпожа Питърс и върна банкнотата на мястото ѝ. — Няма кой да те вземе тебе ни в магазин за чай, ни в

кухня, ни дори на битпазар. На мене кожата на ръцете ми се смъкна от пране, докато изкарам тоя долар. Аз да се трепя, а ти да го профукаш! Няма го майстора!

Беше ясно, че талейранската поза не постигна целта. Ала дипломацията е изобретателна. Артистичният темперамент на господин Питърс го хвана за обувката и го пренесе на нова позиция. Той извика в очите си израз на безнадеждно отчаяние.

— Клара — каза той с глух глас, — безполезно е да продължавам борбата. Ти никога не си ме разбирала. Бог е свидетел какви усилия полагам да се задържа на повърхността, но вълните на злочестието...

— Можеш да си спестиш бръцолевениците за дъгата на надеждата, острова на блаженството и прочие — каза госпожа Питърс и въздъхна. — Чувала съм ги хиляда пъти. Ей там на полицата, зад кутията от кафето, има шише карбол. Пий колкото щещ.

Господин Питърс се замисли. Какво да предприеме? Старите изпитани средства не помогнаха. Двамата муфта-мускетари го чакаха край развалините на замъка, тоест на градинската пейка с разнебитените железни крака. Честта му бе поставена на карта. Той се нае да щурмува сам крепостта и да се добере до съкровището, което щеше да им донесе радост и утеха. Но между него и така жадувания долар стоеше жена му, някогашното момиче, което той... Аха! А защо да не опита и сега? Някога той можеше с нежни думи да я навие, както се казва, на малкия си пръст. Дали да не опита и сега? Колко години бяха изтекли оттогава! Жестоката немотия и взаимната омраза бяха убили всичко помежду им. Но нали Рагзи и Кид го чакат да занесе долара!

Господин Питърс огледа жена си с внимателен, критичен поглед. Безформените ѝ телеса преливаха от стола. Забила неподвижен поглед в прозореца, тя сякаш бе изпаднала в някакъв унес. По очите ѝ личеше, че скоро е плакала.

„Чудя се ще излезе ли нещо“ — каза си мислено той.

От прозореца се виждаха само неизмазани калкани и сиви, голи задни дворове. Да не беше топлият въздух, влизащ отвън, човек би помислил, че още е зима — толкова намръщен посрещаше градът настъпващата пролет. Но тя не идва с оръдеен гръм. Пролетта е сапъор и подривник. И капитулацията пред нея е неизбежна.

„Ще опитам“ — реши мислено господин Питърс и направи кисела гримаса.

Той се приближи до жена си и я прегърна през раменете.

— Клара, мила моя — подзе той с глас, който не би измамил дори тюленче, — защо трябва да се караме? Та нали ти си моята душица-мушица.

Засрами се, господин Питърс! Пише ти се черна точка в големия тефтер на Купидон. И срещу теб се повдига обвинение в опит за измама и фалшификация на свещени любовни слова.

Но пролетта бе извършила своето чудо. В мрачната стая през мрачните дворове между мрачните калкани се бе промъкнал Предвестникът. Да, това беше смешно, но... В този капан падате и вие, мадам, и вие, господине, падаме всички.

Зачервена, дебела, ревяща като Ниобея или Ниагара, госпожа Питърс се хвърли на врата на своя повелител и го обля със сълзи. Господин Питърс би се опитал да измъкне долара от семейния сейф, но ръцете му бяха вързани.

— Обичаш ли ме, Джеймз? — попита госпожа Питърс.

— Безумно — отвърна Джеймз, — но...

— О, ти си болничък! — възкликна госпожа Питърс. — Защо си толкова блед и посърнал?

— Чувствувам се отпаднал — каза господин Питърс. — Аз...

— Чакай, зная какво ти е нужно. Почакай, Джеймз, ей сегичка ще се върна.

Тя го прегърна силно, а после излезе от стаята и затрополи надолу по стълбите.

Господин Питърс пъкна палци под презрамките.

— Отлично — заговори той на тавана. — Работата се урежда. Де да съм знаел, че на старата все още ѝ е толкова слаб ангелът. Ама и мене си ме бива, а? Обзалагам се сто срещу едно, че доларът е мой. Къде ли се дяна тя? Сигур е слязла до втория етаж да се похвали на госпожа Мълдун, че сме се сдобрили. Трябва да запомня това и винаги да пипам по-нежно. А Рагзи ще ми разправя — гостирай я!

Госпожа Питърс се върна с шише сироп за усилване.

— Добре, че имах тоя долар — каза тя. — Я какво си изпостаяло, гълъбчето ми.

Тя го накара да зине и наля в устата му една супена лъжица от сироп. После седна на скута му и прошепна:

— Кажи ми пак душица-мушица, Джеймз.

Той седеше неподвижен, прикован на стола от добилата плът и кръв богиня на пролетта. Да, беше пролет.

Изгарящи от жажда, на пейката в градината седяха господин Рагздейл и господин Кид и чакаха да дойде д'Артанян с долара.

„По-добре да я бях хванал направо за гушата“ — помисли си господин Питърс.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.